

Al vele decennia lang is *Prunus laurocerasus* een populaire plant voor hagen en wintergroene opvulling. De gezondheid en krachtige groei zijn de grote pluspunten. Niet gek dus dat er steeds weer nieuwe cultivars op de markt verschijnen.

Tekst: Emiel van den Berg
Fotografie: www.visionpictures.com

Prunus behoort tot de Rosaceae, de rozenfamilie. *Crataegus*, *Potentilla* en *Amelanchier* zijn bekende familiegenoten, net als appel, peer en roos. Het imposante *Prunus*-geslacht telt circa 430 soorten die bijna allemaal te vinden zijn in de gematigde zones, zowel op het noordelijk als het zuidelijk halfrond. Belangrijkste kenmerk van veel soorten is dat ze vruchten produceren. Aan de hand daarvan is het geslacht op te splitsen in diverse vruchtgevende groepen zoals pruimen, perziken, abrikozen, amandelen en kersen.

P. laurocerasus heeft als Nederlandse naam gewone laurierkers gekregen. Die Nederlandse naam is de exacte vertaling van het Latijnse *laurocerasus*. *Laurus* verwijst naar de gewone laurier die enigszins gelijkend blad heeft en *cerasus* betekent letterlijk kersenboom; de vruchten lijken wat op kleine kersen. *P. lusitana* is de Portugese laurierkers. De soortnaam betekent letterlijk Portugal en de plant is daar, net als in buurland Spanje en op de Canarische Eilanden, inheems. Duidelijk verschil tussen beide soorten is dat het blad bij de laatste minder groot, minder dik en minder glanzend is.

WITGEMARMERD

Prunus laurocerasus behoort tot de groep meest aangeplante heesters in de Nederlandse tuin. De soort zelf kan bij extreme winters schade oplopen of zelfs geheel bevriezen, vooral jonge aanplant is kwetsbaar. Staan de planten al enkele jaren vast in de grond, dan kan een 'elfstedentochtwinter' overwonnen worden. Van nature is de soort te vinden in de bossen van Zuidoost-Europa en Zuidwest-Azië. Schaduw wordt goed verdragen en eenmaal goed aangegroeide planten verdragen ook droogte. Kenmerkend is het grote, glimmende en leerachtig blad. Daartussen verschijnen in mei roomwitte bloemen in forse opstaande trossen die worden gevolgd door zwarte bessen die iets kleiner zijn dan kersen. De laurierkers is vooral zo populair geworden omdat de plant zo

Prunus laurocerasus 'Piranha'

Prunus laurocerasus nog altijd populair

goed snoei verdraagt. Afzagen tot aan de grond vormt geen probleem omdat de plant vanuit de stonk binnen één seizoen weer een fraaie nieuwe heester vormt. De groep laurierkers kent vele oude gerenommeerde cultivars. 'Rotundifolia' is veruit de bekendste hoge variëteit. Vanwege de snelle groei is het een populaire haagplant die helaas nogal eens last heeft van geelverkleuring van het blad. Vanwege de relatief matige winterhardheid zijn andere cultivars beter voor aanplant op koude standplaatsen. 'Caucasica' is een voorbeeld. Deze variëteit heeft donkergroener blad dat wat smaller blijft en puntiger uitloopt. Uit 'Caucasica' is de eveneens winterharde zaailing 'Ivory' voortgekomen. Deze bontbladige cultivar heeft witgemarmerd blad dat vooral bij de jonge scheuten opvallend veel wit heeft.

Minder bekende groenbladige cultivars, maar zeker ook geschikt zijn 'Reynvaanii', met donkerder loof en een goed gesloten habitus, en de goed winterharde 'Herbergii'. 'Novita' is een verbetering van de sterk gelijkende 'Rotundifolia' omdat de cultivar gezonder en winterharder is. Vanwege de naamsbekendheid blijft 'Rotundifolia' echter nog de meest verhandelde laurierkers.

'Genolia' heeft een opgaande habitus en vraagt minder snoei beurten, een nuttige eigenschap

in zowel openbaar groen als particuliere tuin. Eén keer snoeien per jaar is voldoende. De plant vindt zijn oorsprong in Zwitserland, dus de winterhardheid is prima.

COMPACTE GROEI

Bij de laagblijvende cultivars blijft de oude 'Otto Luyken' nog altijd de meest populaire. Pluspunten zijn het glanzend donkergroene blad en de rijke bloei. Strenge vorst vormt geen problemen. 'Otto Luyken' heeft een compacte habitus tot circa een meter hoog en wordt veel gebruikt als vakbeplanting. Twee andere oude lage cultivars met een betrouwbare status zijn 'Van Nes' en 'Mischeana' maar 'Otto Luyken' wint het als het gaat om compactheid, dus voor de kleine tuin het best bruikbaar. De vrij nieuwe cultivar 'Piranha' is een zaailing van 'Otto Luyken' met een getande bladrand.

Een opvallende nieuwkomer binnen het sortiment is 'Gajo'. Deze afstammeling van 'Otto Luyken' kenmerkt zich in eerste instantie door de zeer compacte groei. Daarnaast is het blad, dat eenzelfde donkergroene kleur heeft, twee keer kleiner dan dat van 'Otto Luyken' en zijn ook de bloemen wat bescheidener van omvang. Het is een prima plant voor lage hagen of om in bol-, blok- of piramidevorm te knippen. De winterhardheid is uitstekend.